

הקדמה

(ראשי-פרקים על ערך השמטה והיובל בחיי ישראל בכלל ובתחית האומה, הארץ התורה, באור ד' חי העולמים)

יְמֵי כַעֲמֹךָ בְּיִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ (שמואל ב', ד' כ"ג)

גוי אחד בארץ, ודאי בארץ הם גוי אחד,
עמה אקרון אחד ולא איגון בלחודייהו.
(זהר ויקרא צ"ג ב')

השמטה והיובל בזמנים, מתיחסים זה לזה, כמו החמה והלבנה בעולם וכמו ישראל והאדם בנפשות, - יחס הפרט והכלל¹, שהם, במובנם העצמי היותר חי ויותר רוחני, צריכים זה לזה: פרט הצריך לכלל וכלל הצריך לפרט.
"מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו!"
- סגולתה של כנסת ישראל היא, שהיא מסתכלת על ההויה כולה באספקלריא המאירה של קודש; בכל עז-חייה היא מכרת, שהחיים שוים הם את ערכם רק באותה מדה שהם אלהיים, וחיים שאינם אלהיים אינם שוים לה מאומה. היא יודעת עוד, שבאמת אין חיים אלא אלהיים, וחיים שאינם אלהיים אינם חיים כלל, והידיעה הזאת, המונחת בעמק תכונת נשמתה, מטבעת עליה את חותם-ערכה המיוחד לה, המוטבע על כל יחיד ויחיד מיחידיה. כי אורו-וישעו של היחיד תלויים הם במדת ידיו את התעמקותו והתבלטותו של החותם הכללי הזה, של הכרת ערך החיים רק באלהיותם, בתוך עמק נשמתו.
"ואתם הדבקים בה' אלהיכם, חיים כולכם היום".
החיים, ע"פ ערך האלהיות שבהם, אינם מתגלים אל היחיד אלא באותה מדה, שהוא מתאמץ להיות נשאף בכל היותו בתוכיותה של כללות האומה,

1. ע"י זהר תרומה קסא; ואתחנן רסד. ועי' ארזות התורה פ"א ס"ג.

להיות מזהר מזהר נשמת-העליונה, החיה וקימת בהכרת היקר האלהי של החיים מתוך פנימיותה הכללית.

ט ב ע הנשמה הכללית של כנסת-ישראל הוא אלהיותה. לא בחירתה גרמה לה את יחרונה האלהי, לא מצד מעשיה הפרטיים, לא בצדקתה וישר-לבבה באה אל מעלתה: תכונת-גזעה, הגופני והרוחני, עשתה לה את חילה ואת עוזה באלהים, אשר לא בבחירה לקחה אותו ולא תוכל כל קלקלה של בחירה לאבדו. יש לה, אמנם, להבחירה מבוא גדול בכל סגולה טבעית, בהיותה טובה תוכל לפנק, לערנה, להוציאה לפעל באופן שלם וחשוב, וכן בהיותה רעה ושפלה תוכל להחשיך את המאור שבסגולה הטבעית ולעכר את זהרו, לטמטם את הלב לבל יחוש את העושר הרוחני הצפון בתוך חיי-הנשמה. אבל לא יוכלו טמטום-הלב והחשכת המאור להמשך לעולם. הסגולה הטבעית בטוחה היא בקיומה ובהתעוררותה לחייה.

סגולת האומה, - הטוב האלהי הטבוע בקרבה, סדר-העולם, החיים הישרים והטובים המתאימים אל הצדק והיושר, השקט והשלחה, החן והאמץ הממולאים בהסתכלות אלהית מקפת, כפי מה שהיא נמצאת בנשמת-האומה - אין חיי החול יכולים להוציאה מן הכח אל הפעל. חיים אלה במהותם המעשית התכופה מסתירים הם את ההוד הרוחני של הגשמה האלהית, ומעכבים את הזרחת אורה הבהיר והישר לתוך המציאות החילונית השולטת. דחיפת הגדול וההשתלמות של החיים צריכה שתצא אל הפעל על ידי נתינת רוח, של הפסקה והתנערות, ממהומת-החיים הרגילה.

היחיד מתנער מחיי-החול לפרקים קרובים, - בכל שבת. "בא שבת באה מגוחה", מתחלת הנפש להשתחרר מכבליה הקשים, "ביום הניח ד' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה אשר עובד בך", ומבקשת היא לה אז נתיבות עליונות, חפצים רוחניים, כפי טבע-מקורה, "טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון, להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות, עלי עשור ועלי נבל, עלי הגיון בכנור". "ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם!" יום קדוש, אשר בו תגלה נטית האומה - הנטיה של החיים האלהיים כמו שהם - ביחידיה, אות היא לאומה שיש בסגולת נשמתה צרך ויכולת להתענג על ה', - ונעם אלהי, המתכנס לנקודה רוחנית של נשמה-יחרה, שרוי בלבו של כל יחיד מבניה.